

русы генетычна вельмі далёкія ад расейцаў і фактычна ідэнтычныя паўночна-ўсходнім палякам. Ёсць вэрсіі, што беларусы вельмі блізкія да лужыцкіх сэрбаў, існуе і шмат неверагодных міфаў.

Вынікі даследаванняў неабходныя мэдыкам. Частата генаў схільнасці да той ці іншай хваробы ў розных папуляцыях розная. Усю сучасную мэдыцыну неабходна пабудоваць на малекулярных мэтадах:

«Дапамагае лекавы сродак 80% людзей – а чаму 20% не дапамагае? А можа быць, 20% ён наагул шкодзіць? А таму, што ў іх іншы генатып. Ім не гэтыя лекі патрэбны, а іншыя. Гэта такія выпадак адзін на мільён, на гэта можна не звяртаць увагі. А калі такія людзі сустракаюцца з частатой як па гемахраматозе – 22%. А жалезістыя прэпараты прапісваюць усім. А камусьці яны шкодныя. Дык пра гэта трэба ведаць!»

Даследаванні па этнагеноміцы важныя таксама для крыміналістыкі. Але ніякім чынам яны не маюць дачынення да палітыкі. Няма генаў прыхільнасці да той альбо іншай мадэлі грамадства.

Усё гэта разам з найноўшымі дасягненнямі іншых навук змушае калі не перагледзець звыклыя схемы этнагенезу беларусаў, то, прынамсі, значна іх скарэгаваць. Перадусім гэта тычыцца ролі міграцый (асабліва славянскай) у этнагенетычным працэсе. У змястоўнай працы няма пэўных доказаў масавай славянскай міграцыі на тэрыторыю будучай Беларусі, затое, наадварот, шмат простых ды ўскосных сведчанняў аўтахтоннасці беларусаў. Гэта значыць, што насуперак агульнапрынятай міграцыянісцкай (масавай славянскай міграцыя і асіміляцыя нешматлікіх аўтахтонаў-балтаў) мадэлі беларускага этнагенезу да праблемы паходжання беларусаў можна дапасавать зусім іншую этнагенетычную сітуацыю: прыхадні складаюць меншыню, з'яўляючыся пэўны час кіруючай палітычнай сілай, яны перадаюць мясцовому насельніцтву сваю мову і аказваюць пэўны ўплыў на яго культуру. Але шлюбныя кантакты з мясцовым насельніцтвам нязначныя, і ў выніку ўтвараецца народ, які практычна не адрозніваецца ад мясцовых продкаў, але які гутарыць на адрознай ад іх мове і мае новыя рысы культуры.

Пакістан: культура і традыцыі

УО «Гродненский государственный медицинский университет»

Самад Абдул, 3Ак., 2 гр., ФИУ

Кафедра русскаго і беларускаго языков

Научный руководитель – старший преподаватель *Барановская А.В.*

Пакістан выявіўся на карце міра пасле раздэла колоніальнай Індыі ў 1947 годзе. Гранічыт на захадзе з Іранам, на северо-западе – з Афганістанам, на севере – з Кітаем, на востоке і северо-востоке – з Інды-

ей. На юге омывается водами Аравийского моря. Столица Пакистана – Исламабад.

Пакистан имеет древнюю историю. Здесь смешались воедино очень разные и самобытные исламские, буддийские и индуистские традиции, истоки которых имеют возраст более пяти тысяч лет. В большинстве своем пакистанцы исповедуют ислам, играющий огромную роль в общественной и политической жизни страны.

Мусульманские традиции пронизывают всю жизнь пакистанца, что отражается на привычках и поведении. Даже законы государства построены на базисе шариата, а основополагающей точкой всех общественных отношений является Коран.

Теология является главной дисциплиной наряду с академическими предметами и языками, поэтому образовательная система основывается на доминанте исламских ценностей. В городах и крупных населенных пунктах немало специализированных школ, но поступление в них возможно только после окончания средней школы. Первичное образование не является обязательным, хотя уровень образования очень ценится в местном обществе.

Официальный язык Пакистана – урду (письменность на основе арабской графики). В повседневной жизни широко используются хинди, пенджаби, белуджи, пушту, пакту, фарси и другие восточные языки. Английский язык понимает более 20% населения городов, он используется в торговле, туризме, деловой и правительственной переписке.

Пакистанцы – очень религиозный народ. Требования канонов ислама соблюдаются неукоснительно.

Подобно другим народам Азии, пакистанцы обладают сложным кодексом правил поведения, среди которых главенствуют понятия социального статуса, репутации рода и уровень достатка.

Важное место в местном этикете занимает уважение к старшим. Со старейшим из мужчин советуются по каждому серьезному вопросу, затрагивающему семейные интересы, и его мнение учитывается наравне с такими уважаемыми людьми, как мулла или кади. Пожилые люди часто живут вместе со своими детьми и пользуются непререкаемым авторитетом, причем как мужчины, так и женщины. Все важные события в жизни семейства отмечаются обязательно всей семьей, часто со всеми родственниками и друзьями, причем соответствие праздничного этикета традициям, определяют именно старейшины.

Браки обычно устраиваются по родственному типу или в пределах одной общины. Дети считаются подарками Аллаха, поэтому отношение к ним самое трепетное.

Умение встретить и принять гостя, даже если собственный дом не блещет достатком, здесь ценится и как искусство, и как важный социальный фактор.

Основными компонентами национальной кухни являются хлеб,

рис, овощи и мясо. Пресный хлеб чапати – наиболее распространенная форма диетической пищи. Также пакистанцы любят ласси – молочный коктейль из йогурта или творога со сливками. В некоторых блюдах используется специальное легкое сливочное масло гхи. Кораном запрещено употребление свинины и алкоголя, и потому часто используется говядина, баранина, курятина и рыба. Самые популярные напитки – чай и сок из сахарного тростника.

Пакистанцы приветливы ко всем без исключения, очень добродушны к тем, кто не нарушает их обычаев и традиций, вполне снисходительны к чужим ошибкам, поэтому здесь просто соблюсти все приличия.

Этымалогія камп’ютарных нікаў

УА “Гродзенскі дзяржаўны медыцынскі ўніверсітэт”

Сурмач Л.І., 1 к., 8 гр., ЛФ

Кафедра рускай і беларускай моў

Навуковы кіраўнік – старшы выкладчык *Варанец В.І.*

Адным з першых падарункаў, якія мы атрымліваем ад бацькоў, з’яўляецца наша імя. Як казаў Дэйл Карнегі “імя чалавека – гэта самы салодкі і самы важны для яго гук на любой мове”. І ў большасці выпадкаў гэта сапраўды так. Але часам імя, якое далі пры нараджэнні, зусім не пасуе і не падабаецца чалавеку. Калісьці гэта было падставай ісці ў пашпартны стол. Або проста змірыцца.

З развіццём тэхналогій дрэннае імя – зусім не праблема. Кожны карыстальнік Інтэрнэту можа выбраць сабе любое імя на любой мове, за якім ён і будзе хавацца на разнастайных форумах, блогах, чатах і г.д. Такое імя на ангельскі манер называецца “нікнэймам” (ад стараанглійскай *an eke name* – “другое імя”).

Наша даследаванне грунтуецца на матэрыяле нікаў – сеткавых антрапонімаў – своеасаблівых псеўданімаў, якія выкарыстоўваюцца ў Інтэрнэце для ўдзелу ў Інтэрнэт-камунікацыі.

У нашым даследаванні мы спрабуем вызначыць месца нікаў у сучасным жыцці, выявіць прычыны іх узнікнення ў залежнасці ад узросту карыстальнікаў Інтэрнэту і спецыфікі сайтаў, а таксама вылучыць асноўныя семантычныя групы сеткавых антрапонімаў, абапіраючыся на матэрыял кнігі В.Р. Дзмітрыева “Скрывшие свое имя”, якая дае інфармацыю пра псеўданімы, іх прыроду, падае іх класіфікацыю. Нікнэймы і псеўданімы, на нашу думку, падобныя па сваёй прыродзе і функцыях, бо выкарыстоўваюцца з жадання чалавека схавать свае ўласнае імя.

Актуальнасць тэмы даследавання абумоўлена з’яўленнем новага лінгвістычнага феномену і вызначаецца такімі фактарамі, як пашырэнне